

Elia – nummer tretten

Førtiseks

Jeff Pippenger

2023-10-19

I den forrige artikkelen satte vi Elijah i sammenheng med historien fra 1798 til 1844. Elijah trer symbolsk inn i denne historien da William Miller ble oppreist for å forkynne den første engels budskap. Enken i Sarepta representerer en trofast menighet som samler to pinner, eller to nasjoner som skulle bli én nasjon den 22. oktober 1844.

Og si til dem: Så sier Herren Gud: Se, jeg vil hente Israels barn fra folkene dit de er dratt, og samle dem fra alle kanter og føre dem inn i deres eget land. Og jeg vil gjøre dem til ett folk i landet, på Israels fjell, og én konge skal være konge for dem alle. De skal ikke lenger være to folk, og de skal aldri mer deles i to kongeriker. De skal heller ikke lenger gjøre seg urene med sine avguder, med sine avskyelige ting eller med noen av sine overtredelser. Men jeg vil frelse dem ut fra alle deres bosteder, hvor de har syndet, og jeg vil rense dem. Så skal de være mitt folk, og jeg vil være deres Gud. Og min tjener David skal være konge over dem, og de skal alle ha én hyrde. De skal også vandre etter mine dommer og holde mine forskrifter og gjøre etter dem. Og de skal bo i landet som jeg ga til min tjener Jakob, der deres fedre bodde. Der skal de bo, de og deres barn og deres barnebarn, til evig tid. Og min tjener David skal være deres fyrste for evig. Og jeg vil slutte en fredspakt med dem; den skal være en evig pakt med dem. Og jeg vil gi dem plass og gjøre dem mange, og jeg vil sette min helligdom midt iblant dem til evig tid. Min bolig skal også være hos dem. Ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Og folkene skal kjenne at jeg, Herren, helliger Israel, når min helligdom er midt iblant dem til evig tid. Esekiel 37:21–28.

Det er flere velsignelser Esekiel identifiserer som er lovet de to stavene, som er to nasjoner som blir én nasjon. Vi vil begynne med å betrakte fire av disse velsignelsene, som Søster White har betegnet som fire «komster», og som alle ble oppfylt på samme tid, den 22. oktober 1844.

«Kristi komme som vår øversteprest til det aller helligste, for å rense helligdommen, slik det fremstilles i Daniel 8:14; Menneskesønnens komme til Den gamle av dager, slik det fremstilles i Daniel 7:13; og Herrens komme til sitt tempel, slik det er forutsagt av Malaki, er beskrivelser av den samme begivenhet; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til bryllupet, slik Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruer i Matteus 25.» The Great Controversy, 426.

Det første «komme» som søster White viser til, er yppersteprestens komme for «renselsen av helligdommen», som skulle finne sted ved slutten av to tusen tre hundre år. Dette verset gir svaret på spørsmålet i Daniel åtte, vers tretten, som lyder: «Hvor lenge skal synet vare om det daglige offer og den ødeleggende overtredelsen, så både helligdommen og hæren blir gitt til å bli nedtrådt?» Vers fjorten fastslår at renselsen av helligdommen skulle begynne ved slutten av to tusen tre hundre år. Esekiel sier at Gud vil «ta Israels barn ut fra hedningefolkene, dit de er

kommet, og samle dem fra alle kanter, ... og det folket som er samlet, skal ikke lenger gjøre seg urene»; for Gud vil «rense dem: og de skal være mitt folk, og jeg vil være deres Gud.»

Den 22. oktober 1844 var det andre «kommet» som søster White henviste til, oppfyllelsen av Daniel kapittel sju, vers tretten, som fastslår at Menneskesønnen skulle komme til Den gamle av dager for å motta et rike. Esekiel sier at Gud «vil gjøre dem til ett folk i landet, på Israels fjell; og én konge skal være konge over dem alle». Esekiel fremstiller Kristus som konge under navnet «David» når han sier at «min tjener David skal være konge over dem». Han fastslår også at Kristus, som David, skulle være deres «ene hyrde», og at hans «tjener David» også «skal være deres fyrste til evig tid». En konge trenger per definisjon sin tittel som konge, og han trenger et herredømme å råde over og borgere i sitt rike. Hvis det ikke finnes noen borgere, ville det ikke finnes noe rike.

Jeg skuet i nattesyner, og se, en som lignet Menneskesønnen, kom med himmelens skyer, og han kom fram til Den gamle av dager, og de førte ham fram for ham. Og det ble gitt ham herredømme og ære og rike, så alle folk og nasjoner og tungemål skulle tjene ham. Hans herredømme er et evig herredømme, som ikke skal forgå, og hans rike er et som ikke skal ødelegges. Daniel 7:13, 14.

Det tredje «kommet» som Søster White identifiserte, var da Kristus, som «paktens budbærer», plutselig kom til sitt tempel for å rense Levis sønner. Esekiel sier at Kristus «skal rense dem; så skal de være mitt folk, og jeg vil være deres Gud», og at Han «dessuten» ville opprette «en fredspakt med dem», som skal være «en evig pakt». Pakten skulle fullbyrdes når Gud ville «sette» sin «helligdom midt iblant dem», og at «hedningefolkene skal kjenne at jeg, Herren, helliger Israel, når min helligdom er midt iblant dem.»

Se, jeg sender min budbærer, og han skal rydde vei for mitt åsyn. Og Herren, som dere søker, skal brått komme til sitt tempel, paktens budbærer, som dere har deres glede i. Se, han kommer, sier hærskaenes Herre. Men hvem kan utholde den dag da han kommer? Og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik en smelters ild og lik vaskernes lut. Han skal sitte og smelte og rense sølvet; han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære fram for Herren offergaver i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offergave være til behag for Herren som i gamle dager og som i fordums år. Malaki 3:1–4.

Budbæreren som beredte veien for Kristus, «paktens budbærer» i historien fra 1798 til 1844, var Elia, slik han var representert ved William Miller. Da Kristus plutselig kom til sitt tempel, rensset Han «Levis sønner» som «en smelters ild.»

Det andre «kommet» som ble oppfylt den 22. oktober 1844, var brudgommens komme. To ganger fastslår Esekiel at den nasjonen som ble samlet av to stokker, skulle være Guds «folk, og» at han «skal være deres Gud». Dette ble fullbyrdet ved ekteskapet. Den 22. oktober 1844 blir de fire profetiene som ble oppfylt, og som søster White viser til, alle identifisert ved vitnesbyrdet om Esekiels to stokker.

Elia representerer budbæreren som bereder veien for paktens budbærer. Kristus identifiserte Johannes Døperen som budbæreren som beredte veien for hans første komme. Søster White identifiserte William Miller som Elia, og Miller beredte veien for at Kristus skulle komme som

«øverstepresten», «Menneskesønnen», «paktens budbærer» og «brudgommen».

Etter tre og et halvt år kom Elia fra Sarepta, hvor han hadde oppholdt seg hos enken og hennes sønn, og bød Akab å kalle hele Israel til Karmel. Esekiel sier at hedningene skulle kjenne at Gud var Gud når Han satte sin helligdom midt iblant det folket som var samlet sammen av de to staver. På Karmelfjellet sa Elia til Israel at de måtte velge om Gud var Gud eller om Ba'al var Gud, men han stilte spørsmålet ikke bare i sammenheng med hvem som var den sanne Gud, men også i sammenheng med hvem som var den sanne profet.

Og Elia trådte fram for hele folket og sa: Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Er Herren Gud, så følg ham; men er Ba'al det, så følg ham. Men folket svarte ham ikke et ord. Da sa Elia til folket: Jeg, ja jeg alene, er blitt tilbake som profet for Herren; men Ba'als profeter er fire hundre og femti menn. 1 Kong 18:21, 22.

Hele Israel, deriblant Akab, visste at Elias' Gud var Gud da ild fór ned fra himmelen og fortærte Elias' offer. Ildens nedstigning på Karmel-fjellet markerer tidspunktet da Gud plasserte sin helligdom midt iblant nasjonen som var dannet av to staver. Miraklet med ild på Karmel-fjellet viste at Gud var Gud, og at Ba'al var en falsk gud.

Miraklet i Sarepta, da Elia la seg over enkens døde sønn tre ganger, beviste for henne at Elia var en Guds mann, og miraklet på Karmel utvirket det samme. Ikke bare beviste ilden på Karmel at Gud var Gud, men den viste også at Elia var Guds sanne profet, i motsetning til Ba'als profeter og lundenes profeter. I historien fra 1840 til 1844 ble Miller og millerittene vist å være de sanne profeter, i motsetning til de falske profeter i den frafalne protestantismen, som nettopp i denne historien hadde åpenbart at de var Jesabels døtre.

Elia på Karmel representerer arbeidet med å identifisere det sanne protestantiske horn, for det sjette riket i Bibelens profeti, jorddyret i Åpenbaringen tretten, har et horn av protestantisme og et horn av republikanisme, og det hadde nettopp begynt sitt herredømme i 1798. I 1798, ved slutten av tre og et halvt år av Jesabels styre, kom Elia fra Sarepta for å gjøre et klart skille med hensyn til hvilken kirke som var protestantismens horn på jorddyret.

Enken i Sarepta var på reise fra Thyatiras historie til ekteskapet, hvor hennes enkestand skulle bli opphevet. Hennes oppstandne sønn representerer dem som ble myrdet av Jesabel under de tre og et halvt årene med tørke. De to vedpinnene hun samlet til et bål, var de to husene i det bokstavelige Israel som skulle samles til én nasjon, og den nasjonen var det åndelige Israel. Enken skulle bruke de to vedpinnene til å tenne et bål, noe som fant sted på Karmel og den 22. oktober 1844, da paktens budbærer rensket Levis sønner med en «smelters ild».

Ild er et symbol på utgytelsen av Guds Ånd, som fant sted på Karmel og ved Midnattsropet, som kulminerte den 22. oktober 1844.

Og da pinsedagen var kommet fullt ut, var de alle samlet på ett sted med ett sinn og én tanke. Og plutselig kom det en lyd fra himmelen, som av en færende mektig vind, og den fylte hele huset hvor de satt. Og det viste seg for dem delte tunger liksom av ild, og de satte seg på hver enkelt av dem. Og de ble alle fylt med Den Hellige Ånd og begynte å tale med andre tunger,

ettersom Ånden gav dem å tale. Apostlenes gjerninger 2:1–4.

Åndens utgytelse representerer forkynnelsen av et budskap, og enken skulle gjøre opp ild, så hun kunne tilberede noe mat å spise, hvilket er et budskap.

Og jeg gikk bort til engelen og sa til ham: Gi meg den lille boken. Og han sa til meg: Ta den og et den opp; den skal gjøre din buk bitter, men i din munn skal den være søt som honning. Og jeg tok den lille boken ut av engelens hånd og åt den opp; og i min munn var den søt som honning; og så snart jeg hadde ett den, ble min buk bitter. Åpenbaringen 10:9, 10.

Budskapet som Akab umiddelbart forkynnte for Jesabel, var at Elias' Gud var den sanne Gud, for Akab hadde nettopp vært vitne til at Elias' Gud svarte med ild. Budskapet som umiddelbart ble åpnet opp den 22. oktober 1844, var den tredje engels budskap. I begge tilfeller gjør budskapet som ble overbrakt av Akab, eller den tredje engels budskap, Jesabel rasende.

Men rykter fra øst og fra nord skal forferde ham; derfor skal han dra ut med stor harme for å ødelegge og fullstendig gjøre ende på mange. Daniel 11:44.

Daniels «tidender fra øst og nord» representerer det budskapet som fyller kongen i nord, som er Jesabel, med raseri, og hun innleder den siste forfølgelsen i jordens historie. Dette budskapet ble fremstilt ved Ahabs budskap til Jesabel, og ved den tredje engels budskaps ankomst ved dommens begynnelse i 1844.

Og Akab fortalte Jesabel alt det Elia hadde gjort, og dessuten hvordan han hadde drept alle profetene med sverd. Da sendte Jesabel et sendebud til Elia og sa: Så la gudene gjøre mot meg, ja enda mer, om jeg ikke i morgen ved denne tid gjør ditt liv lik ett av deres. 1 Kongebok 19:1, 2.

Elia, som et symbol, fremstilles gjennom ørkentidsperioden fra 538 til 1798. Deretter, i 1798, trer Elia frem i historien som William Miller. I 1844 kaller Elia Midnattsropets ild ned fra himmelen. Så, i 1863, ble Elia og hans budskap forkastet. Hans budskap var Moses' budskap om «de syv tider», også fremstilt ved budskapet om Esekiels to stokker. Samlingen av de to stakkene ved avslutningen av deres spredning var budskapet om enken i Sarepta, og hun samlet de to stakkene før hun tilberedte et måltid.

Ifølge James og Ellen White ble millerittisk adventisme laodikeisk adventisme i 1856, og da de deretter forkastet Elias' budskap om Moses' «sju tider» i 1863, fjernet de den logiske evnen til å forstå den kunnskapsøkning om «sju tider» som Gud hadde søkt å frambringe i 1856 (gjennom de åtte ufullførte artiklene av Hiram Edson.) De ble ved logikk tvunget til å begynne å rive ned det grunnleggende system av sannheter som englene ledet William Miller til å sammenføye. Den første «steinen» som ble oppdaget av Miller, var grunnsteinen som laodikeisk adventisme skulle snuble over gjennom hele sin historie. Forkastelsen av denne første sannhetssteinen frambrakte Laodikeas blindhet, et symptom som kan helbredes, men sjelden blir etterstrebt.

Renselsen av templet, som begynte den 22. oktober 1844, innbefattet renselsen av «hæren» som var blitt nedtrådt sammen med helligdommen i Daniel 8,13. Hæren ble fremstilt ved de «to vedstykkene» som enken i Sarepta hadde samlet til ilden. De to vedstykkene var de to husene i det

bokstavelige oldtidens Israel. Det bokstavelige Efraim og Juda skulle samles til én åndelig nasjon og renses av paktens budbærer ved dommens begynnelse. Disse to nasjonene var «hæren» som var blitt nedtrådt.

Esekiels løfte var at Gud skulle «ta Israels barn ut fra hedningefolkene, dit de var dratt», og skulle «samle dem» og «føre dem til sitt eget land». Det bokstavelige Israels land var det herlige land, eller det lovede land, eller Juda. Det åndelige herlige land i 1798 var landet til det tohornede dyret av jorden i Åpenbaringen tretten.

Den dagen jeg løftet min hånd til dem for å føre dem ut av landet Egypt og inn i et land som jeg hadde utspeidet for dem, et land som flyter med melk og honning, det herligste av alle land ... Men også i ørkenen løftet jeg min hånd til dem og sverget at jeg ikke ville føre dem inn i det landet som jeg hadde gitt dem, et land som flyter med melk og honning, det herligste av alle land. Esekial 20:6, 15.

De to bokstavelige Israels hus levde i det land som var «herligheten blant alle land», det land som «fløt» med «melk og honning». Da de to bokstavelige Israels hus ble samlet sammen som det åndelige Israel, fikk de løftet om å bli satt i sitt eget land. Det åndelige «herlige land» er der millerittenes bevegelse ved begynnelsen og de hundre og førtifire tusens bevegelse ved avslutningen er lokalisert under jorddyrets herredømme. Den bevegelse som representerer de hundre og førtifire tusen, kunne bare oppreises i jorddyrets land. En bevegelse som hevder å være den tredje engels bevegelse fra noe annet land, er en forfalskning, for Alfa og Omega fremstiller alltid enden ved begynnelsen.

«Guds enestående barmhjertighet og velsignelser er blitt utøst over vår nasjon; den har vært et frihetens land og hele jordens herlighet. Men i stedet for å vende tilbake takknemlighet til Gud, i stedet for å ære Gud og hans lov, er de bekjennende kristne i Amerika blitt gjennomsyret av stolthet, begjærighet og selvtilstrekkelighet....»

«Tiden er kommet da dommen er falt i gatene, og rettferdigheten kan ikke komme inn, og den som viker fra det onde, gjør seg selv til et bytte. Men Herrens arm er ikke forkortet, så den ikke kan frelse, og hans øre er ikke tungt, så det ikke kan høre. Folket i De forente stater har vært et begunstiget folk; men når de innskrenker religionsfriheten, overgir protestantismen og gir pavedømmet sin støtte, vil deres skylds mål være fullt, og 'nasjonalt frafall' vil bli innført i himmelens bøker. Resultatet av dette frafallet vil bli nasjonal undergang.» Review and Herald, 2. mai 1893.

Daniel kapittel åtte, vers tretten og fjorten, identifiserer nedtrampingen av både helligdommen og hæren. Hæren var de to husene i det bokstavelige Israel. Jerusalem ble trådt ned i løpet av de tolv hundre og seksti årene i den mørke middelalder.

Og det ble gitt meg et rør likt en stav; og engelen stod der og sa: Reis deg og mål Guds tempel og alteret og dem som tilber der. Men forgården som er utenfor templet, la den være utenfor, og mål den ikke; for den er gitt til hedningene, og den hellige stad skal de trække under fot i førtito måneder. Åpenbaringen 11:1, 2.

Johannes får i det ellevte kapittel av Åpenbaringen befaling om å måle ikke bare tempelet, men også «dem som tilber der». Johannes var profetisk plassert ved 22. oktober 1844, da han fikk befaling om å måle tempelet og dem som tilba der.

Og jeg tok den lille boken ut av engelens hånd og åt den opp; og den var i min munn søt som honning; og så snart jeg hadde ett den, ble min buk bitter. Åpenbaringen 10:10.

I det tiende verset i det tiende kapittelet i Åpenbaringen fremstilte Johannes den bitre skuffelsen den 22. oktober 1844, og han ble straks bedt om å måle både helligdommen og hæren. Emnet for spørsmålet i Daniel åtte, vers tretten, er nedtrampingen av både helligdommen og hæren. Johannes opplyser oss om at «hedningene» skulle «trække under fot» den «hellige stad» i «førtito måneder». De førtito månedene var Elias' tre og et halvt år. Det var mørketiden fra 538 til og med 1798. Idet Johannes profetisk stod på den 22. oktober 1844, ble han bedt om å la forgården være og «ikke måle den; for den er gitt til hedningene, og den hellige stad skal de trække under fot i førtito måneder».

Da Johannes fikk befaling om å måle «templet og alteret og dem som tilber der», ble han, med ordene i Daniel åtte, vers tretten, befalt å måle helligdommen og hæren. Dersom Johannes fikk befaling om «ikke» å telle de ett tusen to hundre og seksti år, da skulle han måle fra 1798 til det punkt hvor han stod i 1844. 1798 til 1844, når det måles, utgjør førtiseks år. Begynnelsen på de førtiseks år var i 1798, da Moses' «sju tider» over Israels nordlige hus ble oppfylt. Avslutningen på de førtiseks år var i 1844, da Moses' «sju tider» over Israels sørlige hus ble oppfylt. Johannes' måling tilsvarer førtiseks år. Tallet førtiseks symboliserer templet. Jesus sa: Riv ned dette tempel, og på tre dager vil jeg reise det opp igjen, men de kverulerende jødene innvendte at templet var blitt oppført på førtiseks år.

Jesus svarte og sa til dem: Riv ned dette tempelet, og på tre dager vil jeg reise det opp igjen. Da sa jødene: Dette tempelet er blitt bygd på førtiseks år, og du vil reise det opp igjen på tre dager? Men han talte om sin kropps tempel. Johannes 2:19–21.

Jesus tok på seg Adams kjød etter at Adam falt, med alle dets arvelige degenerasjoner, for å sette et eksempel, slik at vi kunne seire slik Han seiret. På to vitners ord: å lære at Kristi kjød ikke inneholdt de arvelige degenerasjoner fra fire tusen år med synd, er å fremme Babylons vin; for å lære at Kristus ikke tok på seg disse arvelige svakhetene, er en hovedlære i katolisismen.

Og enhver ånd som ikke bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjød, er ikke av Gud; og dette er antikrists ånd, som dere har hørt skal komme; og den er allerede nå i verden. 1 Johannes 4:3.

For mange bedragere er gått ut i verden, slike som ikke bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjød. Dette er bedrageren og antikrist. 2 Johannes 1:7.

Tempelet som var Kristi legeme, var tempelet for hvert menneskes legeme.

«Kristus var ikke i en så gunstig stilling i den øde ørken til å utholde Satans fristelser som Adam var da han ble fristet i Eden. Guds Sønn ydmyket seg selv og tok menneskets natur etter at slekten i fire tusen år hadde vandret bort fra Eden og fra sin opprinnelige tilstand av renhet og rettskaffenhet. Synden hadde gjennom tidsaldrene satt sine fryktelige merker på

menneskeslekten; og fysisk, mental og moralsk degenerasjon rådet i hele menneskefamilien.

«Da Adam ble angrepet av fristeren i Eden, var han uten syndens smitte. Han stod i sin fullkommenhets styrke framfor Gud. Alle hans vesens organer og evner var like fullt utviklet og harmonisk avveid. »

«Kristus stod i Adams sted i fristelsens ørken for å bestå den prøven som han ikke maktet å utholde. Her seiret Kristus på synderens vegne, fire tusen år etter at Adam vendte ryggen til lyset i sitt hjem. Adskilt fra Guds nærvær hadde menneskeslekten, slektsledd etter slektsledd, fjernet seg stadig mer fra den opprinnelige renhet, visdom og kunnskap som Adam eide i Eden. Kristus bar slektens synder og skrøpeligheter slik de var da Han kom til jorden for å hjelpe mennesket. På slektens vegne, med det falne menneskes svakheter over seg, skulle Han møte Satans fristelser på alle de punkter hvor mennesket ville bli angrepet.» Selected Messages, bok 1, 267, 268.

I Johannes kapittel to talte Kristus om sitt legeme som et tempel, og hans legems tempel var et menneskes, med de degenerasjoner som fire tusen år med oppsamlet svakhet hadde medført. Det menneskelige tempel som Kristus siktet til, består av førtiseks kromosomer. Da Moses gikk opp på Sinai for å motta loven og veiledningen til oppføringen av templet, var han på fjellet i førtiseks dager. Ezeiel omtaler at Kristus plasserer sitt tempel i «midten» av de to stavene. Tidsperioden fra avslutningen av de sju tider for nordriket og sørriket, som Johannes fikk beskjed om å måle, var førtiseks år, og den representerte «midten», eller tidsperioden mellom 1798 og 1844. I disse førtiseks årene oppførte Jesus det åndelige tempel som han plutselig ville rense når han kom som paktens budbærer. Som paktens budbærer ville han skrive sin lov på sitt folks hjerter. Denne loven er representert ved to tavler. Den første tavlen har fire bud, den andre tavlen har seks. Til sammen representerer de tallet førtiseks.

Innsamlingen av det åndelige Israel fra 1798 til og med 1844 representerer innsamlingen av det åndelige Israel, men den representerer også opprettelsen av et tempel.

Kom til ham, den levende stein, som vel ble forkastet av mennesker, men er utvalgt av Gud og dyrebar; og bli også selv, som levende steiner, oppbygd til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus.

Derfor heter det også i Skriften: Se, jeg legger i Sion en hovedhjørnestein, utvalgt, dyrebar; og den som tror på ham, skal ikke bli til skamme.

For dere altså som tror, er han dyrebar; men for dem som er ulydige, er den stein som bygningsmennene forkastet, blitt hjørnesteinen, og en snublestein og en anstøts klippe for dem som snubler ved ordet, idet de er ulydige; og til dette ble de også satt.

Men dere er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et eiendomsfolk, for at dere skal forkynne hans storverk, han som kalte dere ut av mørket og inn i sitt vidunderlige lys; dere som før ikke var noe folk, men nå er Guds folk; dere som ikke hadde fått miskunn, men nå har fått miskunn. 1 Peter 2:4–10.

Tempelet som ble reist fra 1798 til 1844, omfatter en klasse som var «bestemt» til ulydighet. Deres ulydighet kom til uttrykk i deres forkastelse av «de sju tider», «hjørnesteinen», «den stein som bygningsmennene forkastet», som er «anstøtsklippen» og «snublesteinen».

Den klasse som var «utvalgt av Gud», gjenkjente «steinen» som var blitt «forkastet av mennesker», som den «levende stein» og som den «stein» som var «utvalgt av Gud og» var «dyrebar». De «utvalgte av Gud», den «utvalgte slekt», var i «tidligere tider» «ikke et folk, men skulle» da bli «Guds folk». Da Gud samlet de to staver, førte Han dem ut fra «hedningene». De skulle bli Hans folk da Han førte de to nasjoner sammen til ett i løpet av de førtiseks årene fra 1798 til 1844.

Det finnes bare én grunnvoll, og denne grunnvollen er Jesus Kristus; men den «snublestein» som var grunnvollen for den historie som ble forkastet av de ulydige, var Moses' «sju tider». Da «de sju tider» ble forkastet i 1863, var det en forkastelse av Jesus Kristus.

Den fabellæren som utleder at renselsen av helligdommen som begynte den 22. oktober 1844, alene var en oppfyllelse av den to tusen tre hundre år lange profetien, identifiserer en tom helligdom, en helligdom uten en hærske, et rike uten borgere. Det finnes ingen hensikt med helligdommen, slik den er gitt ved inspirasjon, som har høyere prioritet enn det Gud sa at helligdommens hensikt er.

Og de skal gjøre meg en helligdom, så jeg kan bo midt iblant dem. 2. Mosebok 25:8.

I Skriftene er Guds helligdom alltid knyttet til Hans folk, som er hæren. Ezeiels to stokker, som blir identifisert som to nasjoner, skulle bli ett folk, og Guds helligdom skulle være i deres midte. Å fordreie spørsmålet i vers tretten i Daniel åtte for å skjule hva spørsmålet faktisk etterspør, er samtidig også å forkaste den «ene hellige» i vers tretten, som ble bedt om å besvare spørsmålet.

Da hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den som talte: Hvor lenge skal synet vare om det daglige offer og den ødeleggende overtredelse, så både helligdommen og hæren blir gitt til å trampes ned? Og han sa til meg: Inntil to tusen og tre hundre dager; så skal helligdommen renses. Daniel 8:13, 14.

Den himmelske skikkelsen som fikk spørsmålet, kalles «den ene hellige», og uttrykket er oversatt fra det hebraiske ordet «Palmoni», som betyr den underfulle teller, hemmelighetenes teller. I avsnittet, som er den sentrale søyle og grunnvoll i adventismen, fremstiller Kristus seg selv som den underfulle teller. Han gjør dette nettopp der han identifiserer forholdet mellom den lengste tidsprofetien i Bibelen og også tidsprofetien om de to tusen tre hundre dagene. Den lengste tidsprofetien er Moses' ed, som er de sju tider i 3 Mosebok tjueseks. Det er profetien som identifiserer spredningen og trelldommen til begge Israels hus, som blir identifisert som «hæren» som skal trampes ned i vers tretten, mens vers fjorten identifiserer profetien om nedtrampingen av helligdommen. Begge profetiene ble oppfylt den 22. oktober 1844, etter at enken i Sarepta samlet de to vedstykken til ilden for paktens budbærer.

Da adventismen forkastet selve den første sannhet om profetisk tid som englene ledet William Miller til å forstå, forblindet de seg selv. I 1856, med Hiram Edsons åtte artikler, forsøkte Palmoni å øke lyset om de syv tider, men uten nytte. De forkastet budskapet til Laodikea og godtok de fem

ondartede manifestasjoner av Laodikea, og identifiserte seg dermed som de fem dårlige jomfruer.

De sekstifem årene i Jesaja sju, som i sin begynnelse identifiserer 742 f.Kr., 723 f.Kr. og 677 f.Kr., ble gjentatt i avslutningshistorien i 1798, 1844 og 1863. Denne avslutningshistorien er framstilt ved sammenføyningen av de to staven i Esekiel kapittel trettisju, og enken i Sarepta (slik hun kalles i Det nye testamentes greske tekst) er historien om at Gud oppretter et paktsforhold med det åndelige Israel i det åndelige Juda (det herlige landet) under historien til det sjette riket i Bibelens profeti. Denne historien, som er slutten på profetien om sekstifem år, representerer også begynnelsen på jorddyret i Åpenbaringen tretten. Ved begynnelsen av det sjette riket i Bibelens profeti illustrerer sammenføyningen av to staver avslutningen på det sjette riket i Bibelens profeti. Denne historien inneholder en parallell historie om protestantismens horn og republikanismens horn.

Profetisk sett er en makt, eller et horn, eller en nasjon, eller et rike, eller en konge eller et hode ombyttelige symboler, avhengig av den sammenheng de brukes i. Alle disse symbolene viser også til de to staven som Esekiel identifiserer som to nasjoner. Ved begynnelsen av jorddyrets profetiske historie ble det protestantiske horn samlet til én nasjon, eller ett horn. Ved slutten av den samme historien vil det republikanske horn komme sammen med den frafalne protestantismens horn for å danne én nasjon. Den nasjonen vil være et bilde av sjødyret i Åpenbaringen tretten. Logisk sett, dersom vi nekter å se vitnesbyrdet om de syv tiders forbannelse (som ble fullbyrdet over begge husene i det bokstavelige Israel), vil vi visselig ikke være i stand til å se hvordan disse to bokstavelige husene i det gamle Israel ble til det åndelige Israels nasjon i 1844. Hvis vi ikke kan se den historien, er vi fullstendig «uten begrep» om hvordan den historien ved De forente staters begynnelse identifiserer historien ved enden, når det republikanske horn gjentar samlingsprosessen og sammenføyningen som ble anskueliggjort i begynnelsen med det protestantiske horn.

Vi vil fortsette å betrakte disse sannhetene i den neste artikkelen.